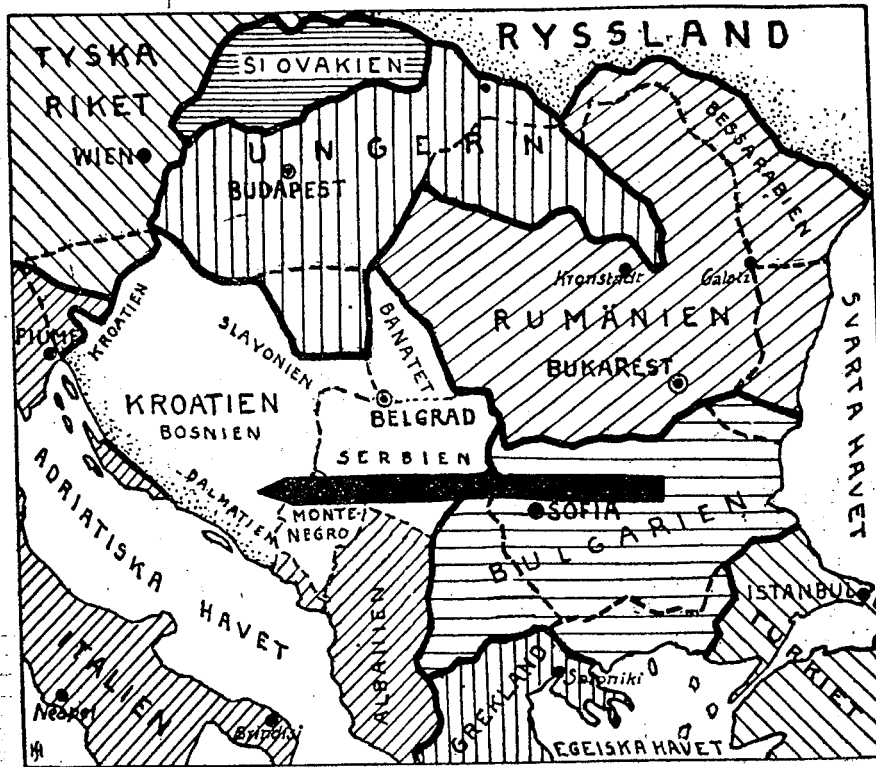

Tysklands framtid i brittisk debatt.

Ett slaviskt block på Balkan och en neutraliserad korridor mellan Don och Svarta havet skulle ge ryssarna fritt tillträde till Adriatiska havets kust.

De utan tvekan mycket betydelsefulla ryska framgångarna ha i Washington och London väckt till liv jubel och stark segervisshet. Men i dessa stämningar har på sistone inmängts en viss oro över den långsamma utvecklingen i Tunisien, som för närvarande bäst kan karakteriseras som marsch på stället. Man kan inte gärna riskera ett angrepp mot Sydeuropa utan att först hålla nordafrikanska kusten i säkra händer, och just de ryska framgångarna nödvändiggöra en angloamerikansk landstigning med minsta möjliga tidsutdräkt.

De angloamerikanska makterna önska givetvis ett så kort krig som möjligt. Men det är för dem en tvingande nödvändighet att någonstans på Europas kust ha en egen armé i den stund, då klockan ljuder för sista rondan. Det gäller inte blott att tillfoga axelmakten nådastöten; det gäller också att hindra först till de ockuperade länderna, pacificera den europeiska fästningen och återställa ordning och reda. För de kommande affärerna med ryssarna i krigets sista stund måste de angloamerikanska makterna ha växelmen. Enda möjligheten att skaffa sig gångbart sådant är en landstigning på kontinenten. När kriget är slut, får röda armén inte vara den enda beväpnade styrkan mellan Engelska kanalen och Ural.

På en punkt är den allmänna opinionen i Storbritannien fullständigt enig, och det är att kriget föres för att förjanta nationalsocialismen och fascismen. Detta mål skall under alla omständigheter nås. Men då det gäller behandlingen av tyska folkets breda och politiskt indifferent massa efter krigt gå meningarna betydligt isär.

Mest känd utomlands är kanske den s. k. Vansittartismen, som fått sitt namn efter lord Vansittart, mångårig innehavare av en nyckelpost i Foreign Office och känd för stark, antitysk inställning. Hans program för kontinentens organisation går i korthet ut på att Tyskland effektivt skall nedrustas, dess territorium, som en längre tid skall hållas ockuperat, skall uppdelas i småstater, varjämte även den tyska industrin skall ställas under sådan permanent kontroll, att en upprustning i hemlighet inte blir möjlig. Utan tvekan har lord Vansittart många anhängare, framför allt kanske i de radikala och mindre balanserade kretsar, som brukar kallas folkfrontare.

Sedan en tid tillbaka säges emellertid Vansittartismen vara stadd på viss retur, medan de s. k. appeacers, det vill säga de, som förordat mindre radikala lösningar kunnat inregistrera framgångar. En av huvudanledningarna är utan tvekan det ganska starka, ryska inflytande, som börjat göra sig gällande i Foreign Office. Det framhålls som karaktäristiskt för situationen, att Washington fortfarande håller en korrekt, men inte över-
svallande hjärtlig ton vid samtalen med

Angloamerikanerna måste skaffa sig växelmynt vid kommande affärer med ryssarna. — Kravet på en landstigning blir allt högljuddare. — Vansittart och hans avsikter mot Tyskland. "Appeacers" ha på senaste tiden vuxit sig starkare.

Moskva, under det att London vid sina problemlösningar alltmer tagit intryck av den ryske bundsförvantens önsknings och råd. Klarast framgick detta kanske i fallet Darlan, där den brittiska uppfattningen noggrant sammanföll med den ryska, medan den amerikanska gick stick i stäv häremot.

En stor grupp bland appeacers är av den uppfattningen, att Europa inte skulle vara betjänt av ett vanmäktigt Tyskland, som inte skulle vara i stånd att hålla tillbaka en rysk dominans. De reagera alltså mycket starkt mot Vansittartismen och mena, att man bör ge Tyskland en anständig fred, när väl segerns dag rannsats. Med särskild oro har man på detta håll lyssnat till det ryska talet om upprättandet av en neutral zon i Rumänien mellan Svarta havskusten och Donau, som skulle skänka Ryssland en korridor till det slaviska Balkanblocket man i Kreml drömmer om. I praktiken skulle detta nämligen komma att innebära, att Ryssland genom Serbien och Kroatien finge fritt tillträde till Adriatiska havet. Englands ställning i Medelhavet skulle sålunda med tiden kunna få en hård konkurrent i ryssarna.

Till appeacers hör vidare en grupp finansmän och industriledare, som anser, att man efter kriget gör klokast i att stryka över och gå vidare. De mena, att världen inte kan ha något intresse av att Tyskland krossas på ett sådant sätt, att det inte längre kan göra sig gällande i de ekonomiska sammanhangen. De mena, att den idealiska freden vore sådan, att normala handelsförbindelser så snabbt som möjligt kan återupprättas.

Märkligt nog kan man till appeacers även räkna en viss grupp brittiska socialdemokrater. Även de opponera mot att Tyskland efter kriget förvandlas till en nullitet. Anledningen sticker man i politiska kretsar inte under stol med. Man önskar att i Tyskland efter kriget återupprättas den socialdemokratiska regimen. Och för att en sådan regim över huvud taget skall kunna få existensmöjligheter går det inte att i fredsvillkoren behandla Tyskland alltför rigoröst. Att de engelska socialisterna önska se sina tyska partivänner vid rodret beror naturligtvis därpå, att man har en känsla av att socialdemokratien utan internationa-
lism svävar i luften.

En mindre grupp appeacers brukar gå under namnet "Blue Water School". De kunna lämpligast beskrivas som brit-

tiska imperialister, som äro av den uppfattningen, att Storbritannien skall hålla sig till sitt välde över haven. Detta välde kan hotas om Tyskland inte bildar en motvikt på kontinenten till Sovjetunionen. Vidare ser denna grupp med en viss oro hur amerikanerna metodiskt utbygga sina stöddepunkter överallt på jordklotet. De mena, att amerikanerna i grund och botten är en farligare konkurrent till Storbritanniens imperium än tyskarna.

Till appeacers får man också räkna vissa kyrkliga kretsar samt den inte obetydliga del av den engelska allmänheten, som skulle kunna kallas "sentimentalists". De se mer till känslor än till politiska motiv och mena, att man bör behandla en slagen motståndare fair.

Alla dessa appeacers ha intet gemensamt program, men de äro eniga om att en lösning av Europas problem inte bör ske efter lord Vansittarts linjer. De mena, att Europa inte bör vara utan ett fredligt arbetande, välmående Tyskland. Det gäller enligt deras uppfattning inte att krossa Tyskland för all framtid, vilket blott skulle utlämna kontinenten åt ryssarna, utan att ge tyskarna en annan inriktning, att inlemma dem i de europeiska sammanhangen.

Medan Vansittartister och appeacers fortsätta sin diskussion, rulla emellertid de ryska stridsvagnarna västerut. Ehuru det kanske är för tidigt att tala om en tysk katastrof, är det emellertid uppenbart, att de tyska vapnen fått känna ett svidande nederlag. Läget kan naturligtvis snabbt förändras. Ryssarna stå tio mil från Rostov och omkring tolv mil från närmaste punkt på gamla, lettiska gränsen. Det gäller alltså för angloamerikanerna att med minsta möjliga tidsutdräkt göra sitt strandhugg på den europeiska kontinenten. Det kan eljest kanske hända, att de ryska vapnen brutalt hugga av vansittartisternas och appeacers diskussion. En rysk nyordning av Europa ter sig inte mer lockande än en tysk.

Gunnar Müllern.

Mrk: Etterkrigsspørsmål.

Ab.

9.i.43.

Tysklands framtid i brittisk debatt.

Bmk: Oversendes Ministerpresidenten.